Legiunea la 70 de ani

Zahu PANĂ

"Am convocat la Iaşi pentru Vineri 24 Iunie 1927, ora 10 seara, în camera mea din str. Florilor Nr. 20, pe Văcăreşteni şi pe puţinii studenţi care mai rămăseseră între noi.

Într'o condică, cu câteva minute înainte, scrisesem următorul ordin de zi, numerotat cu Nr.1:

Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul), ora zece seara, se înfiinţează "LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL", sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli.

Fixez ca şef al gărzii la icoană pe Radu Mironovici.

Corneliu Zelea Codreanu."

(Pentru Legionari, pag. 295-296).

Sobru, lipsit de orice festivitate, cu o simplă însemnare într'o condică, acest anunţ a devenit o inscripţie lapidară pentru istoria Neamului Românesc.

Era acesta actul de naştere al unei noi formaţiuni politice, al unui nou partid? Departe de gândul fondatorilor. Ion I. Moţa, unul dintre fondatori, scria chiar în acel an în Nr.1, Anul I, din 1 August al publicaţiei *"Pământ Strămoşesc"* articolul *"La Icoană"*, din care desprindem: *"Dela icoană şi altar am pornit... Noi nu facem, şi n'am făcut o singură zi din viaţă noastră, politică... Noi avem o religie, noi suntem robii unei credinţe. În focul ei ne consumăm, şi în întregime stăpâniţi de ea, o slujim până la ultima putere. Pentru noi nu există înfrângere şi dezarmare, căci forţa, ale cărei unelte vrem să fim, e etern invincibilă".*

Atât Corneliu Z. Codreanu cât şi Ion I. Moţa, au crezut, au trăit şi au murit de violenţă, dar credinţa şi idealul lor a rămas invincibile.

În perioada respectivă, România era suprasaturată de numărul de partide politice existente pentru a mai înfiinţa unul în plus. Nu ducea lipsă nici de talente, dar nu de oameni ducea ţara lipsă, ci de caractere.

"Un nou partid politic... nu poate să dea decât cel mult un nou guvern şi nouă guvernare, o şcoală legionară însă, poate să dea ţări. acesteia un mare tip de Român". (CZC, Pentru Legionari, pag.308).

Cum putea fi realizat acest *"mare tip de Român"*? Până a se ocupa de defectele neamului şi ale politicianismului, fondatorii Legiunii au început să se ocupe de propriile lor slăbiciuni pentru a le cunoaşte şi a le învinge. Numai după ce s'au cunoscut bine pe ei înşişi şi unul pe altul, au trecut la organizare.

Liniile directoare pe care au pornit iniţial au fost: *1) Credinţa în Dumnezeu. În Legiune nu erau primiţi ateii. 2) Încrederea în misiunea lor. 3) Dragostea dintre membri şi 4) Cântecul.* Referitor la acest punct din urmă, greu de înţeles pentru politicienii de meserie, Codreanu explică: *"Probabil, nepornind pe drumul raţiunii, cu alcătuiri de programe, discuţii contradictorii, argumentări filosofice, conferinţe, singura posibilitate de manifestare a stării noastre lăuntrice era cântecul" (CZC, op. cit. pag. 303).* Mai târziu, când Legiunea se va dezvolta şi-i va cunoaşte pe oameni mai bine, Căpitanul va spune: *"Pentru a putea să cânţi îţi trebue o anumită stare sufletească, o armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi şi de vrăjmăşie faţă de camaradul său. Şi nici acela al cărui suflet e sterp de credinţă." (op. cit. pag.303).*

Cei care au fost în închisori pot mărturisi cât de întăriţi se simţeau în prezenţa legionarilor. În cele mai grele situaţii, legionarii cântau şi una din primele pedepse instituite de comunişti în închisori, a fost pedeapsa pentru cântec.

Ca principiu de relaţii sociale, Legiunea nu se baza nici pe principiul autorităţii, nici pe acela al libertăţii, ci pe ***principiul dragostei***, pentrucă în acest principiu îşi au rădăcinile şi autoritatea şi libertatea.

În lumea în care atotstăpânitoare era materia, Legiunea se desolidariza de această mentalitate. *"Nu negăm şi nu vom nega existenţa, rostul şi necesitatea materiei în lume, dar negăm şi vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute"* scria Corneliu Z. Codreanu, iar în legătură cu acuzaţia ce s'a adus că Legiunea nu are program izvorît din capul unuia sau mai multora, a spus: *"Nu ne-am legat împreună cei ce **cugetam** la fel, ci acei ce **simţeam** la fel. Nu cei ce aveam acelaşi fel de a gândi, ci acei ce aveau aceeaşi construcţie sufletească"*, pentrucă statuia Raţiunii *"Pe aceea pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca şi dispreţui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu şi a rosturilor vieţii".*

Pornind dela aceste principii, au fost editate cărţile de educaţie legionară, pentru cei care voiau să intre în Legiune: *"Cărticica Şefului de Cuib"* şi *"Frăţia de Cruce"*, pentru pregătirea şi educarea elevilor de liceu.

*"Cea mai mare primejdie naţională stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-romană, dând naştere acestui **tip de om, creind această căzătură morală**: politicianul care nu mai are nimic cu nobleţea rasei noastre; care ne **desonorează şi ne omoară**".*

"Dacă acest tip de om va continua să mai conducă această ţară, neamul românesc va închide ochii pentru totdeauna şi România se va prăbuşi, cu toate strălucitele programe cu care "şmecheria" degeneratului va şti să ungă ochii mulţimilor nenorocite".

Aceste cuvinte au fost spuse şi au fost scrise acum 70 de ani. Ne cutremurăm în faţa acestor previziuni, echivalente pentru Neamul Românesc, doar cu profeţiile Vechiului Testament pentru redresarea poporului evreu.

Pătura conducătoare alogenă sau indigenă trădătoare, nu putea primi cu uşurinţă aceste adevăruri. Vocea aceasta trebuia astupată.

Nu se împliniseră nici patru ani dela înfiinţare şi Legiunea Arhanghelul Mihail, era cunoscută în întreaga ţară ca singura forţă care va putea scoate România din marasmul în care o aduseseră politicienii. Ministrul de Interne Vaida Voevod, analizând cu spirit de dreptate toate infamiile de care erau acuzaţi legionarii, a văzut că nu erau bazate pe fapte reale şi le-a lăsat dreptul constituţional de a activa nestingheriţi, fapt care i-a nemulţumit pe duşmanii Legiunii. Prin atacuri în presă şi ameninţări de toate felurile, Vaida este înlocuit la Ministerul de Interne cu Mihalache, cunoscut pe vremea aceea pentru vederile lui de stânga, şi la 11 Ianuarie 1931, Legiunea Arhanghelul Mihail şi expresia ei politică, Garda de Fier, sunt dizolvate printr'un jurnal al Consiliului de Miniştri. Codreanu şi camarazii lui sunt arestaţi şi în urma unui proces care are loc după 87 zile de închisoare, sunt achitaţi în unanimitate.

De câte ori se anunţa un loc vacant în parlament şi legionarii intrau în campanie electorală, guvernul dizolva, în mod arbitrar Legiunea. Astfel, după dizolvarea de către PNŢ cu Mihalache la Interne, în Aprilie 1931 cad ţărăniştii şi vine guvernul Iorga-Argetoianu. Garda de Fier este din nou legală, dar după succesele dela Neamţ şi Tutova, unde a câştigat alegerile, speriaţi de popularitatea Gărzii, o dizolvă din nou, dar guvernul Iorga a căzut şi s'a constituit un nou guvern naţional-ţărănist în frunte cu Vaida. Garda de Fier este din nou legală, până în Decembrie 1933, când la guvern vin liberalii, după o lungă absenţă care i-a obosit de aşteptare.

Carol al II-lea nu era încântat de venirea liberalilor la guvern, pentrucă Duca, fidel urmaş al lui Vintilă Brătianu care a declarat: *"Să-mi sece mâna dacă voi întinde-o acestui aventurier"*, a spus la rândul său conducerii partidului, în raporturile cu Carol: *"Sfatul ce dau partidului, este o intransigenţă absolută".*

În intrigile dirijate de Carol al II-lea şi camarilă, în guvernul liberal a fost impus ca Ministru de Externe N. Titulescu, dela ţărănişti.

Influenţa Gărzii de Fier crescuse atât de mult în ţară, încât îi alarmase pe bancherii străini şi oculta care conducea din umbră România. Nu mai era vorba de conflicte locale cu jandarmii, ci de pericolul pentru ocultă de a-şi pierde privilegiile din România.

Titulescu primeşte ordin să acţioneze şi vine la Bucureşti, condiţionând rămânerea pe post de dizolvarea Gărzii de Fier. Carol al II-lea era interesat de adâncirea conflictului dintre Garda de Fier şi Duca, încurajând pretenţiile lui Titulescu, şi astfel, în şedinţa din 9 Decembrie 1933 a Consiliului de Miniştri, Garda de Fier este dizolvată printr'un Jurnal al Consiliului, sediile sigilate şi peste 10.000 de legionari au fost arestaţi.

Poliţia şi Jandarmii trec la acte de teroare şi ucideri. Sub guvernul liberal din 1933, au început asasinatele politice de stat. La Hârşova a fost asasinat studentul Virgil Teodorescu, la Bucureşti economistul Sterie Ciumetti şi alţi legionari în restul ţării. A urmat reacţia legionarilor şi la 29 Decembrie 1933, I.G. Duca este omorît pe peronul gării Sinaia.

Procesul care a avut loc îi condamnă pe cei trei atentatori - care s'au predat autorităţilor - la muncă silnică pe viaţă, iar restul legionarilor arestaţi sunt achitaţi şi puşi în libertate.

Maturizarea şi creşterea Legiunii necesita o nouă fază în politica României care, luând expresia de partid, s'a constituit în Partidul Totul pentru Ţară, sub preşedinţia generalului Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul, devenind astfel în numai aproximativ trei ani, cea mai puternică formaţiune din ţară.

Deşi la alegerile parlamentare din 20 Decembrie 1937, se clasează pe locul trei, după liberali şi ţărănişti, forţa Legiunii era mult mai mare, pentrucă tineretul care era baza ei, format din elevi, studenţi, ţărani şi muncitori sub 21 de ani, nu aveau încă drept de vot.

Această forţă l-a făcut pe Carol al II-lea să treacă dela represaliile obişnuite la genocidul regal, secondat de cel mai mare ticălos din politica României, sinsitrul Armand Călinescu.

În Februarie 1938, Carol desfiinţează toate partidele şi instaurează dictatura regală. Manevra avea - cum s'a văzut - un singur scop, lichidarea Legiunii şi a conducătorului ei.

Asasinarea prin sugrumare a lui Corneliu Z. Codreanu şi a celorlalţi 13 legionari în noaptea Sfântului Andrei din 1938 (despre care s'a scris pe larg în *Cuvântul Românesc*) este fără precedent în toată istoria zbuciumată a României dela năvălirile barbarilor până în epoca fanariotă.

Marea hecatombă din Septembrie 1939, când într'o singură noapte au fost luaţi din pat şi ucişi, fără a fi condamnaţi, sute de legionari dintre care 258 sunt identificaţi şi locurile crimei cunoscute, nu-şi are echivalent decât în Cambodgia asiatică a lui Pol Pot.

Cu toate uciderile şi exterminările de tot felul, de genul batalioanelor de sacrificiu pe front, iniţiate de Antonescu, la venirea Ruşilor în ţară, forţa anticomunistă cea mai organizată era Mişcarea Legionară. Împotriva ei s'a năpustit toată urgia, cu cortegiul de arestări şi asasinate, culminând cu experimentul unic de dezumanizare, cunoscut sub numele de *"Fenomenul Piteşti"*.

Românii şi în special tineretul, sunt în permanenţă victimele unei campanii de dezinformare în ceea ce priveşte adevărul despre Legiune, încât oameni de bună credinţă s'au scăpat încă de falsa imagine despre Legiune. Acestei campanii i-au căzut victime şi mulţi istorici, cărora li s'a servit doar material de propagandă în loc de acte autentice. Mulţi şi-au dat însă imediat seama de panta eronată pe care erau împinşi şi având acces la mai multe documente decât pe vremuri, au început să cunoască adevărul despre această Mişcare de reînnoire spirituală a României, hulită cu o ură viscerală de duşmanii ţării şi ai Neamului.

Nici după 1989 n'a scăpat de atacuri. Sfidând orice act de bun simţ Iliescu, de fiecare dată când pornea o acţiune anti-populară, pretexta pericolul legionar, încât şi atunci când a adus minerii la Bucureşti, a declarat că Piaţa Universităţii era un act de rebeliune legionară. Chiar mulţi din foştii deţinuţi politici din aşa-numitele partide democrate, sunt cuprinşi de o curioasă amnezie, când este vorba de legionarii care i-au ajutat de multe ori în închisori, împărţind bucata de pâine cu ei, sau ajutându-i la normele greu de realizat.

Urmaşii celor care au fondat Legiunea acum 70 de ani îşi urmează drumul lor. Ei nu se înfig nici la avantaje, nici la conducere, înfiinţând partide, nici la denigrări. Din sărăcia lor au ridicat Mausoleul dela Aiud, pentru odihna oaselor celor morţi în suferinţă, femeile au înălţat capela dela Mislea, cei din munţi au ridicat un monument în Făgăraş, pentru cei căzuţi în lupta pentru credinţă şi libertate. La fel la Gherla, la Balaci şi pe întreg cuprinsul ţării.

Viitorul Legiunii? Atâta timp cât în România va trăi un singur Român care să simtă ce au simţit fondatorii ei, Legiunea va trăi, fiindcă Legiunea nu este nici doctrină, nici program politic, ci simţire şi trăire creştină şi românească, şi pentru aceasta nu se cere carnet de membru.

CULTURA ÎNTRE ELITISM ŞI KICI

Urmare din pag. 9

mod legal. De aici expedientele, improvizaţiile, hoţia şi corupţia.

În acest timp, elita intelectuală practică ambiguitatea şi exprimarea criptică, fabulistică (cu care a reuşit să străbată tunelul comunist) fără a ne da semne că am ieşit la lumină şi ne putem exprima liber. Unii au sărit din barca roşie în cea albă şi experimentează un ortodoxism jenant, ezoteric şi fastidios, afişându-l ca pe o modă retro, redevenind *"la modă"*. Câţiva şoptesc vag, fără vlagă, ca dintr'un pustiu, ceva despre cultura tradiţională românească, dar fără a pomeni ceva de cultul strămoşilor, de apropiere de Glie şi de Dumnezeu, ferindu-se a pomeni ceva de spaţiul mioritic, de fiorul zicerii unei doine, de contemplaţia naturii şi de pătrundere în sentimentele cele mai puternice legate de părinţi şi copii, de bătrânii înţelepţi, păstrători şi continuatori ai datinilor şi obiceiurilor. Nimeni nu pronunţă clar şi simplu Credinţa în Dumnezeu, Neam, Lege şi Rege (conducătorul unic, tradiţional). Tinerii poeţi se pierd în jocuri verbale, mimând o filosofie superioară, fiind departe de sentimentele mari (lăsându-i tot lui Păunescu libertatea de a bate, până la istovire monedă pe dragostea faţă de părinţi şi de patrie). Persiflând totul şi toate, Mircea Dinescu îndepărtează omul de literatură, creind în mulţime impresia că poeţii (scriitorii) sunt nişte oameni care vor să fie ***văzuţi*** şi ***ascultaţi***, de unde să le iasă niscai parale.

Mai mult decât atât, elitiştii *"de vârf"* (grupaţi în jurul lui Andrei Pleşu) prin revista *"Dilema"* cheamă la îndoială şi suspiciune, vulgarizând mesajul din Glosa lui Eminescu, cerând omului să rămână mereu în dilemă: ies nu ies din comunism; o fi bine să renunţ la fabrică şi să mă întorc la ţară, chiar este marxismul o aberaţie istorică; care-i *"filosofia"* şi *"ideologia"* capitalismului contemporan. N'o fi oare o altă cale care să ducă la fericirea maselor printr'o egalitate în nivel superior? Ce-i aia certitudine? Cine este atât de sigur că dacă renunţăm la îndoială mai putem atinge adevărul. Sunt întrebări pe care le deduc, fiindcă niciodată ele nu se pun clar şi tranşant.

Dar şi aşa mesajul elitei superioare nu are nici o audienţă în mass-media. Tot Păunescu şi Vadim Tudor au texte care se cântă la radio, tot ei ocupă, după Eminescu, destul loc în emisiunile culturale, ei, spiritul lor. Asta pentrucă Revoluţia nu şi-a creat poeţi. Încă nu s'a ivit un poet al Revoluţiei din 1989. Nu mai vorbim de prozatori. Tac. De parcă Revoluţia ar fi ceva despre care trebue să se vorbească peste 20 de ani (cum cere Silviu Brucan, un glas care trebue să tacă, după ce a vorbit atât de mult în comunism, glas care are rubrică săptămânală la postul TV, cu cea mai mare audienţă PRO-TV).

Iată, domnule ministru, de ce haosul moral băltăşte şi ne trimite miresme roşii.

Ştiu că ştiţi ce trebue făcut. Nu ştim însă cum veţi face.

Deocamdată eu, din cătunul din Sudul Bărăganului de unde vă scriu, nu văd nici un semn că guvernarea şi-a întors privirea spre ţară, adică, acolo de unde au plecat marii noştri oameni de cultură şi de unde vine cultura românească.

Dacă ministrul culturii o să mai tacă mult, mă tem că vom rămâne încă multă vreme în haosul în care jubilează pedeserismul, adică anarhia.

Teodor BRĂILEANU